

БОЈАНА СТОЈАНОВИЋ ПАНТОВИЋ

НЕПРЕКИНУТО

НЕДОСТАЈАЊЕ ТЕЛА

Отварам врата и дочекује ме слика у простору која би да се мења, као кадар, али је замрзнута попут воде у славини. Њену статичност испуњавају ствари које опадам дводимензионално, иако је могуће опипати те оштре ивице, запремине, растојања до друге ствари и зида. Слика се пак не помера и не иде никуд. Чини да благо оцртава присутност кревета, затегнуте постељине, покривача и јастука на коме се више не види место угибања главе оне која је ту спавала. Нема набора на чаршаву, нема више ни киселог воња мокраће и дувана. Соба је прожета ваздухом раног летњег поподнева, који дању мења нијансе и углове светлости, а ноћу се повлачи у унутрашњост слика и ћошкове, у којима још стоје побацани божићни ораси.

Свака ствар је на свом месту, присутна и тиха.

Њихово уклањање, права гозба смећа

не би пореметила ту савршену онемелост и бескорисност.

Све је ту, изузев тела које попут крста

стоји на измакнутој страни од мог тела

и не говори ништа.

Ником.

ПРВИ ДАН ЗИМЕ

Годишња доба исцрташе своје кривудава путање,
прелило се лето у јесен, јесен у пролеће.
Ипак, свуда само бриде табани летње жеге
у којој оста твој глас, заробљен као пчела
згњечена између два прозорска стакла.
Да сасвим умукне са издисајима срца
да би га могли чути неки други, не ја?

Дође и први дан зиме, а раздвојеност
мог и твог лика никад не беше мања;
ти, неистоветна са својом фотографијом
на креч белој подлози, с утиснутим
ситним бројевима. И морска трава што
у праменовима лебди око мог образа,
чија је то коса?

С тобом оста моје јунско обличје,
са мноштво твоји трзаји руке,
свака са супротне стране јастука.
Врата се тихо затварају за мноштво, корак полако јењава.
Очи упрте у белину која одасвуд гасне,
док се не угаси у теби, пре коначног дремежа.
У чијој смо се смрти на трен угледале?

ЈОШ САМО ОВЕ ГОДИНЕ

Њо Бориславу Радовићу

Још само ове године бићемо заједно.
Заборав још неће учинити своје:
мукле и прашњаве напуштене ствари
памтиће своје име.

Још само ове године ствари
ће говорити онако као и досад.
Неће се померати са својих места
и биће спокојне и без мог гледања.

Још само ове године кључ
ће лако отворати браву,
у свакој соби одзвањаће
глас господарице и станара.

Још само ове године
речи ће се смиловати
некој тајној богињи што
их храни и одржава у животу.

Још само ове године
покушавам да саставим венац речи
од сасушеног лишћа и цвећа.
Заливаћу их из празног бокала.
Док не никну оне *четрдесет две њесме*.

СА ОВЕ СТРАНЕ

Memento Aleš Debeljak (1961–2016)

Још сам са ове стране – чујем сасвим јасно
глас полумртвог човека, изненадан и неочекиван,
а ипак жељен. И свој и његов плач, кроз шкрипу
гласних жица, надвикевање, хистерију, апнеу.

Сузе ме уверавају да сам још ту, са својим телом.
Целина и део у исти мах, испуњена и раздвојена
твојим оностраним гласом, том благом грмљавином.

На расквашеном аутопуту стојиш и чекаш
подигнутих руку као облак, или савијен према земљи,
као да их све чујеш: то говори хладна трава, то сасвим

Сигурно силази Танатос по тебе, спустио је златне лестве
и никакав облик љубави више му не може одолети.
Ни пехар просуте крви по снегу, ни Марија Магдалена.

САД ВИШЕ НЕ МОРАМ

Сад више не морам да пописујем снове,
нити да их поплочавам речима.
Довољно је отворити пластичну капсулу
са горким прашком и отпутовати
тамо где царује муза заборавља,

где се претичу фебруар и јул, минути и столећа.
Сати вртложно хитају унапред, да откључају
подруме прошлости из којих испловљавамо
на мореуз, пробијајући се кроз

редове текста. Кривудају дуж шпицева твог рукописа,
на затуреној цедуљи-шуми, у којој скупљамо
кестенове и пикавце, на мапи одлазака и повратака
свих ових година, заувек спуштених ролетни,
што скривају собне тајне.

Неко је давно донео пламичак и затим разгорео ватру,
неко је пристао да остане стегнут у обручу,
без даха, утрнуо, на ломачи.

ВЕЛИКО СПРЕМАЊЕ

Како сан одмиче,
како обично експлодира у праскозорје,
у живим разговорима,
окретима и осмесима,
а знам да је то само у сну

Како стално пребирам
по ормарима и фиокама,
и уверавам се да ту стоји твоја одећа,
а знам да је то само одећа

Како сам увек у чуду
кад на истом месту и даље
стоје твоје наочари, лекови,
рендгенски снимци и црвена беретка,
а знам да ће ту и остати

Ако све то коначно не отерам од себе,
ако заиста не направим велико спремање,
као што бацих стара љубавна писма
и туђа лица са фотографије
да на њима останем сама

сама као празна вешалица